

שיחת הסאחבק עיר העתיד

בשימחה אני נענה לבקשותיהם החוזרות ונישנות של קוראים רבים, להסיר את הלוט מעל הוריו האגדתיים של סאחבק. לשם כך הרשו לי לקחת אותכם לגיבעתיים, עיר מגוריהם, כדי שתוכלו לראות אותם עין בעין ולהתרשם באופן אישי מהאנשים שגידלו בביתם סאחבק.

הגענו לתחנה המרכזית בתל-אביב, שם אנו עומדים בתור לאוטובוס מספר חמישים-ושלוש, המוביל לגיבעתיים. גיבעתיים וגיבעתיים מטיפים את סאחבק מכל עבר, נדחסים קלות.

כדי לחוש בנישמתה של עיר די לך במבט אחד חטוף בתושביה, שעה שהם עומדים בתור לאוטובוס. התל-אביבי נדחף כמו משוגע. הירושלמי עומד בצד ומחכה כמו יורם, שכולם יכנסו לפניו. לכפר-שמריהוניק יש דודג'דארט, ורק הגיבעתיימי נדחף בצורה בינונית. לא כמו משוגע תל-אביב, אך גם לא כמו יורם ירושלמי.

— שלום קובי!

קובי, שקיבל זה עתה שלום מסאחבק, הוא חברי מגן הילדים וגיבעתיימי טיפוסים. אתה מזהה אותו מיד לפי מראהו: שער, משהפישמש, ראש, אוזניים, אף.

אם טעית לחשוב שהוא סתם ישראלי רגיל, שים-לב לטקס הפגישה המיוחד הנערך בינו לבין סאחבק.

ראשית, אנו לחוצים ידיים. כששני גיבעתיים נפגשים, לא משנה באיזה פניה של העולם תתרחש הפגישה, אתה יכול לדעת מייד גיבעתיימי מפני שראשית הם ילחצו ידיים. ועכשיו, הקשב:

„מה נשמע?“ שואל סאחבק. „מה נשמע?“ חוזר קובי. כן כן, גיבעתיימיים אמיתיים! אם עדיין נותרו לך ספקות בקשר לגיבעתיימיותינו, ספקותיך נעלמות בשעת פרידתנו, כאשר לחיצת היד חוזרת על עצמה, והפעם היא מסתיימת בסיסמה ההדדית: „להתראות, ותתקשר!“

אני מקווה שסלוחים לי על ההשתפכות, שכל כך אינה אופיינית לי, אבל חשבתי שכדאי להגיד מילה על גיבעתיים, שמעטים בלבד יודעים כי היא היא שהעניקה לעולם כולו את סאחבק. את כל מה שיש בי באני חייב לעיר הזאת. כשהגעתי לכאן, לפני שנים, שקלתי בקושי שלוש קילו שלוש מאות. מאז נוספו לי, כאן בעיר הזאת, למעלה משישים וחמישה קילו, בלי לספור ויטמינים! אך נחזור להוריו המופלאים של סאחבק. הוריו גרים ברחוב קטן היוצא מרחוב וייצמן, רחובה הראשי של גיבעתיים, אליו, אם לא שמתם-לב, הגענו זה עתה, ובו ירדתי מן האוטובוס.

מימינכם אתם רואים בתים בני שלוש-ארבע קומות. משמאלכם אתם רואים בתים בני ארבע-חמש קומות. סיגנון הבנייה דומה למקובל בשאר חלקי הארץ. בכל בית — דירת בנות שתיים-וחצי, שלוש, שלוש-וחצי, וארבע חדרים. אם הבניינים בגיבעתיים בכל זאת נראים לכם שונים, הרי זה בגלל הטיח הגיבעתיימי המיוחד שבו הם מצופים. הטיח המקנה אופי מיוחד לעיר ללא חומה, שערי גוש דן מקיפים אותה ומשמשים לה עטרות-חן.

מבחינה היסטורית ניתן לחלק את גיבעתיים לשלושה חלקים. העיר הזו עברה את השלטון התורכי והאנגלי. כל אחד מהם השאיר בה משהו, אך אף אחד מהם לא הצליח להטביע בה את חותמו כמו השלטון הפולני — שלא השאיר כאן כלום.

אוכלוסיה: בגיבעתיים יש שילוב מופלא של פקידי מישרד-האוצר עם פקידי מישרד התעשייה והמיסחר, חברי דן עם חברי אגד, אך האנשים שקבעו את אופי המיוחד של העיר הם דווקא אנשי השוליים הסטגוניים.

העיפו מבט בקפה ורד, כאן מולכם. רואים את שני הטיפוסים שעושים עכשיו שלום לסאחבק? אלו הם שני הגיזעיים של העיר. האנשים המיוחדים היוצרים את קיסמו המיוחד של מקום. הימני הוא לא אחר מאשר „יוסקה המשווע“!

„המשווע“ זכה לכינוי הזה משום שהוא נוסע שש פעמים ביום לתחנה המרכזית בתל-אביב. כששואלים אותו: „יוסקה, למה אתה נוסע שש פעמים ביום לתחנה המרכזית?“ הוא זורק את התשובה האופיינית לו: „מה אני יכול לעשות? אני נהג בדן!“

זה שמגרד באוזן הוא „שייקה הפרוע“, טיפוס שיכול להיווצר רק בגיבעתיים. שייקה הוא בעל סוכנות לחלקי-חילוף לרכב ובעל מישפחה עם שני ילדים. תמיד תראו אותו לבוש מסודר, מכנסי טרילין וחולצת דילון, חליפה בשבת. אבל מה! — השיער הג'ינג'י שלו תמיד פרוע!

ואגב טיפוסים, סאחבק חייב להגיד מילה על הבנות. בת מגיבעתיים זאת בת שיוצאת איתך לסרט, יושבת איתך אחר-כך בבית-קפה, ולפעמים גם עולה איתך לדירה. לזה אני קורא בת מגיבעתיים!

אני רואה מסיבבי נחירים מתרחבים — מריחים הא? יום חמישי היום, והעיר, על סופרמרקטיה וסופרסליה מתכוונת לקבל את פניהן של עקרות הבית היוצאות, מי ב„כרמל דוכס“ שלה ומי ב„פורד אסקוט“, לעשות קניות לשבת. האגדה הגיבעתיימית מספרת כי בימי חמישי בין השמשות מגיע האוטו הגדול לסופרמרקטים ומתוכו יורדים שני כרובים ושיבעה קרטונים של מלפפונים חמוצים. זיקני העיר מוסיפים כי מי שנשמתו יוצאת בערב שבת בגיבעתיים — באים חבראקדישא ולוקחים אותו.

מי שהיה איתנו במשך כל הסיור הזה הבחין בוודאי בתופעה מוזרה — לא רואים תיירים! לגיבעתיים היו כל הנתונים ליהפך לעיר תיירות, ביחוד בשל האטרקציה המיוחדת שלה: שתי הגבעות שעל שמן נקראה העיר. אך בגלל מחדל של מתכנני העיר נבנתה העיר ממש מעל שתי הגבעות, כך ששוב אין רואים אותן.

סוף-סוף הגענו לרחוב מגוריהם של הוריי, מקום שמראהו תמיד מזכיר לי את השלווה המיוחדת של ימי שבת בבוקר, כאשר תושבי השכונה קמים, אוכלים, נוסעים, יורדים, עולים וחוזרים. אם אתה הוא שהוזמנת אל אחד הבתים, מובטח לך שתקבל כוס קפה, נס או בוך, ואם תהיה עוגה — גם עוגה.

לא הכל רווד בגיבעתיים, כפי שניתן להתרשם מתיאור זה. מימני ילדותי זכורים לי רגעים קשים: פסוקו של יום בטלוויזיה, אבא מקבל חשבון ממס-הכנסה, אמא לא מרגישה טוב. אך למרות כל אלה דומני שניתן לראות בגיבעתיים את עיר העתיד.

מי שרוצה לדעת כיצד תיראה ישראל בעוד חמישים שנה כדאי לו לבוא לכאן, כי אומה יכול להבין את גיבעתיים עד שאינך רואה אותה, או לפחות שומע עליה כמה מילים מסאחבק.

בדלת מימין גרים הוריי. דינג דונג בפעמון. אין עונים. אין איש בבית. אין דבר, ננסה בפעם אחרת. „שלום גיברת איזנמן!“

גברת איזנמן, לה אמרתי שלום בשעה שעברה על פני, אבטיח בסלה, מעלה בראשי את ההירחור המסכם הבא: מי שלא ישב בערב שבת בדירה של שלושה וחצי חדרים בגיבעתיים, חיבק את אשתו, אכל אבטיח, וראה טלוויזיה — לא יודע מה זה חיים!

ישראל דנה בהצעה לקנות ג'ונגל בברזיל

זההעכיר אותו לכנסת.

„מעריב“, יום ה', 13.7

„הארץ“, יום ב', 10.7

„קרייסקי לא תקף את בגיז“

היה זה מיקרה רגיל שר הגנה עצמית.

„ארה"ב תפעל להמשך הדיאלוג“

אם לפחות, החיפוי מונורגים.

„מעריב“, יום ה', 13.7

הפורץ השאיר את השוטר בלי מכנסים

שוב הטפה המישטרה מכה מתחת לחגורה.

„מעריב“, יום ה', 13.7

„האם חיוני שבת תבשל קפה בת"א לשליש שלה?“

תדון. צריכים לשאול את השליש.

„מעריב“, יום א', 9.7

ידיעות אחרונות, יום ה', 13.7

3 נפלו מהגלגל-ענק בגני התערוכה בת"א: מצבן משביע רצון

רצון שר מי?

„ילד-המבחנה“ הראשון בעולם יולד באנגליה תוך שבועיים

לפחות לא יהיה לו תסביך אדיפוס.

ידיעות אחרונות, יום ה', 13.7

„מעריב“, יום ה', 13.7

תחרות חיסכון בחשאל נערכת ביחידות צה"ל

פרס ראשון — כסא חשמלי.

אוהל משותף - לחיילים וחיילות בצבא ארה"ב

איזה מין צבא!

ידיעות אחרונות, יום ג', 11.7

סאדאת: ברצוני למסור לעם בישראל - אני בעד שכנות טובה בכל המובנים

„אשתתף כחשבון החשמל של חדר המדרגות, אשקה את הרשא, ואשמור על השקט בין 2 ל-4.“

יא'כ כספ'.